

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Filipa Dienstbiera a Václava Štencla v právní věci žalobce: **B. Š.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, **za účasti:** JUDr. F. S., zastoupený JUDr. Danem Dvořáčkem, advokátem, sídlem Tržiště 366/13, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2025, č. j. 163721/2024/KUSK-DOP/Svo, o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2025, č. j. 41 A 48/2025-114,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2025, č. j. 41 A 48/2025-114, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad Kutná Hora (dále jen „silniční správní úřad“) rozhodnutím ze dne 21. 10. 2024, č. j. MKH/105952/2024, zamítl žádost žalobce o odstranění pevné překážky z pozemní komunikace (závory) nacházející se na pozemku parc. č. X v kat. území Č. ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení (§ 29 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích). Odvolání žalobce zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví a rozhodnutí silničního správního úřad potvrdil. V řízení o odstranění pevné překážky správní orgány posuzovaly, zda se závora nachází na veřejně přístupné účelové komunikaci (§ 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích), tedy zda zpevněná (štětovaná) lesní cesta vedoucí po východním okraji uvedeného pozemku parc. č. X určeného k plnění funkcí lesa (dále též „sporná cesta“) naplňuje znaky veřejně přístupné účelové komunikace.

Spornou cestu užíval žalobce, resp. vozidla jeho odběratelů, až do jejího uzavření pro odvoz vytěženého dřeva v žalobcově lese nákladními soupravami (kamiony), a to z lesní skládky dřeva Kopaniny na pozemcích žalobce k silnici č. III/33519.

[2] Správní orgány v souladu se závěry dřívějšího rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2021, č. j. 55 A 101/2019-100, jímž krajský soud zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného v této věci, zkoumaly za účelem řádného posouzení znaku *souhlasu s veřejným užíváním cesty* okruh osob, které spornou cestu užívaly v minulosti. Po provedeném dokazování neshledaly tento znak naplněným. Pěší houbaři, jezdci na kolech a na koních užívali spornou cestu z titulu obecného užívání lesa a pohyb kamionů pro odvoz dřeva a lesní techniky po sporné cestě správní orgány považovaly za užívání mající souvislost s těžbou a dopravou dřeva, tedy za hospodaření v lese. Kromě uvedených uživatelů, které správní orgány všechny podřadily pod okruh osob oprávněných k užívání dle lesního zákona, z dokazování vyplynulo užívání sporné cesty rovněž vozidly houbařů (která v lese odstavovali) a vozidly místních obyvatel (kteří si přes les zkracovali cestu). Tyto další osoby užívající spornou cestu v rozporu s lesním zákonem, který v rámci obecného užívání lesa zakazuje vjezd motorovými vozidly, správní orgány odmítly při hodnocení znaku souhlasu s veřejným užíváním zohledňovat. Z důvodu nelegálního vjezdu do lesa správní orgány nepovažovaly tyto uživatele za veřejnost; jejich užívání sporné cesty tak nemohlo založit konkludentní souhlas vlastníka cesty s veřejným užíváním.

[3] Žalovaný na rozdíl od silničního správního úřadu (a odlišně od svého dřívějšího posouzení) neshledal naplněným také znak *nutné komunikační potřeby*. Z leteckých snímků zjistil existenci další lesní skládky dřeva situované poblíž obce Malé Skalice, která je ve směru od této obce nákladními soupravami přístupná, a to po obecních komunikacích (dále jen „alternativní cesta“). Přestože nákladní soupravy nemohou ve směru od Malé Skalice projet až na skládku Kopaniny, může žalobce dle žalovaného soustřeďovat dřevo lesní technikou na skládce Malá Skalice a nechat je odvážet nákladními soupravami z této lesní skládky alternativní cestou. Žalovaný proto neshledal naplněným znak nutné komunikační potřeby pro užívání sporné cesty obsluhující lesní skládku Kopaniny. Stran dopravního značení zakazujícího vjezd všech vozidel mimo dopravní obsluhy, umístěného na alternativní cestě na vjezdu do Malé Skalice, žalovaný uvedl, že toto dopravní značení nebylo řádně stanoveno obecním úřadem s rozšířenou působností a mělo by být odstraněno. Tímto značením nadto není žalobce jako vlastník lesa dotčen, neboť on (z titulu svého vlastnictví) i pracovníci v lese (z titulu služeb) mohou alternativní cestu užívat.

[4] Žalobce opětovně napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u krajského soudu, který jí rozsudkem označeným v záhlaví vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[5] Při posuzování *souhlasu s veřejným užíváním cesty* krajský soud uvedl, že na základě doplněného dokazování správními orgány lze dospět k závěru, že právní předchůdce osoby zúčastněné na řízení jako vlastník sporné cesty trpěl její užívání motorizovanou veřejností, tedy houbaři přijíždějícími vozidly do lesa a místními obyvateli zkracujícími si vozidly cestu přes les. Krajský soud shledal, že pohyb vozidel osob nemajících vazby přímo na přilehlé pozemky představuje veřejnost (jako blíže neurčený okruh osob), které předchůdce osoby zúčastněné na řízení udělil konkludentní souhlas s veřejným užíváním cesty. Existence zákonného zákazu vjezdu do lesa se vlastník sporné cesty (osoba zúčastněná na řízení) nemůže dle krajského soudu dovolávat a spoléhat na něj, pokud se o jeho dodržování sám

pokračování

nezasazoval. To nebylo v řízení zjištěno a nic nenasvědčuje tomu, že by si vlastník sporné cesty zachovával kontrolu nad tím, kdo konkrétně cestu užíval.

[6] Protože konkludentní souhlas s veřejným užíváním sporné cesty udělil již právní předchůdce osoby zúčastněné na řízení v období od cca poloviny devadesátých let do roku 2013, není pro zkoumání tohoto znaku dle krajského soudu podstatné, že později se okruh uživatelů sporné cesty zúžil tím, že žalobce umístil na své pozemky sousedící se spornou cestou oboru s uzavřenými branami, čímž znemožnil užívání sporné cesty jako zkratky pro místní obyvatele a parkování vozidel houbařů na dřevní skládce Kopaniny a v její blízkosti. Z důvodu prokazatelného udělení souhlasu vlastníkem cesty také nebylo třeba zkoumat, zda sporná cesta je tzv. cestou od nepaměti.

[7] Posouzení znaku *nutné komunikační potřeby* žalovaným krajský soud shledal nepřezkoumatelným. Z rozhodnutí napadeného žalobou není zřejmé, na základě čeho dospěl žalovaný k závěru, že dopravní značka na alternativní cestě zakazující vjezd do Malé Skalice nebyla řádně stanovena. Dále z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, jakou relevanci žalovaný této okolnosti přikládá, když z ustálené judikatury vyplývá presumpce správnosti dopravního značení. V souvislosti s vypořádáním existence dopravní značky krajský soud dále žalovanému vytkl, že se nevypořádal s možností vjezdu nákladních souprav žalobcových odběratelů odvázejících vytěžené dřevo na pily, když toliko (s ohledem na dodatkovou tabulku „*mimo dopravní obsluhu*“) uvedl, že komunikaci může užít vlastník lesa a pracovníci v lese z titulu služeb. Krajský soud rovněž shledal nedostatečnou argumentaci žalovaného stran možného dopravního spojení mezi lesní skládkou Kopaniny a lesní skládkou Malá Skalice, a to zejména pro nákladní soupravy. Žalobou napadené rozhodnutí tak dle krajského soudu neobsahuje přezkoumatelnou úvahu, zda alternativní cesta umožní (při zhodnocení případné potřeby úprav pozemků žalobce) zajistit obhospodařování lesního komplexu ve vlastnictví žalobce, tedy zda může naplnit účel sporné cesty. Závěr žalovaného o absenci nutné komunikační potřeby považoval krajský soud rovněž za nepřipustně překvapivý pro účastníky řízení, kterým žalovaný nedal možnost se k odlišnému hodnocení tohoto znaku vyjádřit. Obecné upozornění, že žalovaný dospěl k odlišnému právnímu náhledu na hodnocení některých znaků veřejně přístupné účelové komunikace, nepovažoval krajský soud za dostatečné.

II. Kasační stížnosti a další vyjádření

[8] Žalovaný a osoba zúčastněná na řízení (také „stěžovatelé“) podali proti rozsudku kasační stížnosti.

[9] Žalovaný ke znaku *souhlasu vlastníka s veřejným užíváním cesty* namítl, že v posuzované věci je nesporné, že spornou cestu užívali pouze žalobcovi odběratelé, tedy omezený okruh osob, o nichž si žalobce udržuje přehled, a dále motorizovaní houbaři a místní obyvatele jako zkratku. Žalovaný nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že osoby vjíždějící motorovými vozidly do lesa (na lesní cestu), ať už jde o houbaře či místní obyvatele, lze považovat za veřejnost zakládající naplnění znaku konkludentního souhlasu vlastníka cesty. Dle žalovaného nelze připustit prospěch z vlastní nepoctivosti (protiprávního jednání), když tyto osoby spornou cestu vždy užívaly v rozporu se zákonem.

[10] Dále žalovaný argumentoval tím, že pokud by sporná cesta (resp. její pokračování na pozemcích žalobce směrem na Malou a Velkou Skalici) jako celek byla veřejně přístupnou účelovou komunikací, nebylo by možné povolit omezení jejího obecného užívání ani zřízením oplocení obory žalobcem. Pokud by veřejné užívání existovalo, zřízením obory by zaniklo, neboť veřejnost nyní nemá žádnou komunikační potřebu. Závora na sporné cestě byla osobou zúčastněnou na řízení osazena až po zřízení obory.

[11] Žalovaný rovněž nesouhlasil s krajským soudem, že nebylo nutné se zabývat tím, zda sporná cesta (ne)byla jako veřejná cesta užívána od nepaměti. I cestu od nepaměti musí užívat neomezená veřejnost, což nebylo v řízení prokázáno.

[12] Žalovaný nesouhlasil ani se závěrem krajského soudu, že v rozhodnutí nedostatečně vypořádal znak *nutné komunikační potřeby*. Domnívá se, že jde o nedorozumění. Ze správního spisu lze podle něj seznat, že se v řízení pojednává o dvojí lesní technice. Jedna odváží dřevo z lesní skládky (nákladní soupravy žalobcových odběratelů) a druhá slouží k práci v lese (vozidla žalobce, např. harvestory). Krajský soud však tuto distinkci nevnímá. Žalovaný však v rozhodnutí popsal jak možnost odvozu dřevní hmoty ze skládky Malá Skalice (nákladními vozy žalobcových odběratelů), tak možnost soustřeďování dřeva na tuto skládku (lesní technikou žalobce po lesních svážnicích a technologických linkách od místa skácení stromu na lesní skládku), přičemž je zcela v režii žalobce, jak si uvnitř vlastního lesního komplexu tento transport dřeva zajistí. Žalovaný poukázal na žalobcem navrhovaný a krajským soudem neprovedený důkaz vyjádřením odborného lesního hospodáře, který dle žalovaného potvrzuje, že soustřeďování dřeva na skládku Kopaniny představuje toliko ekonomický a soukromý zájem žalobce, který může dřevo soustřeďovat i na skládku Malá Skalice, jen je to pro něj ekonomicky nevýhodné. Žalovaný navrhl provedení tohoto důkazu také v kasační stížnosti.

[13] Žalovaný rovněž rozporoval, že by změna jeho právního hodnocení znaku *nutné komunikační potřeby* byla překvapivá. S odkazem na jiné rozsudky krajského soudu uvedl, že s ohledem na to, že v řízení byly posuzovány pouze dva znaky veřejně přístupné účelové komunikace, přičemž znak *nutné komunikační potřeby* byl zpochybněn obsahem odvolání, nemohlo být jeho rozhodnutí pro účastníky překvapivé.

[14] Osoba zúčastněná na řízení ve své kasační stížnosti uvedla, že přeprava dřeva žalobcem po sporné cestě, která je v jejím vlastnictví, tuto cestu poškozuje. Připomněla, že poté, co v roce 2015 žalobce sám cestu jako celek na svých pozemcích přerušil vybudováním oplocené obory, instalovala osoba zúčastněná na řízení na cestu závoru, neboť odvoz dřeva z lesní skládky Kopaniny přes její pozemky nadále pokračoval.

[15] Osoba zúčastněná na řízení nesouhlasí s právním posouzením krajského soudu stran naplnění znaku *souhlasu s veřejným užíváním cesty* ze strany jejího právního předchůdce. Pokud spornou lesní cestu užívala nemotorizovaná veřejnost, činila tak na základě práva obecného užívání lesů. Pokud tuto cestu užívala vozidla při hospodaření v lese a zaměstnanci orgánu státní správy lesů, činila tak rovněž na základě možnosti upravené lesním zákonem. Toto užívání byl vlastník sporné cesty povinen strpět. O souhlas s veřejným užíváním pozemní komunikace by se tak v daném případě jednalo pouze tehdy, pokud by byl souhlas dán osobám mimo tento okruh oprávněných osob, což vyplývá i ze závěrů původního rozsudku krajského soudu č. j. 55 A 101/2019-100. Zároveň však pro lesní pozemek s lesní cestou platí zákaz vjezdu motorových vozidel do lesa, z něhož sice může vlastník lesa udělit

pokračování

výjimku, nicméně konkludentní udělení výjimky zákon nepřipouští. Pasivita vlastníka lesa nemůže být dle osoby zúčastněné na řízení vykládána jako konkludentní souhlas s výkonem zákonem zakázané činnosti. Za nepřípustný proto osoba zúčastněná na řízení považuje závěr krajského soudu, že užívání motorizovanou veřejností naplnilo znak souhlasu vlastníka s veřejným užíváním cesty. Takový výklad by znamenal, že dlouhodobé a intenzivní porušování veřejnoprávních předpisů může mít za následek přeměnu nezákonného chování na nárok. Z bezpráví však nemůže vzniknout právo. Osoba zúčastněná na řízení poukázala na devastující dopady na hodnoty chráněné lesním zákonem, pokud by byl výklad krajského soudu přijat a nadále zastáván, a to zejména s ohledem na stále častější nežádoucí případy nelegálního užívání lesních cest čtyřkolkami, terénními motocykly a terénními vozy.

[16] Osoba zúčastněná na řízení shodně se žalovaným poukázala na skutečnost, že sám žalobce umístil na lesní cesty vedoucí od silnice III/33519 do Malé a Velké Skalice oplocenou oboru, která nebyla kvalifikována jako pevná překážka na veřejně přístupné účelové komunikaci. Krajský soud však část cesty po pozemcích žalobce zjevně nepovažuje za veřejně přístupnou účelovou komunikaci tím, že aprobejuje žalobcovo tvrzení o sporné cestě jako cestě slepé.

[17] K *nutné komunikační potřebě* osoba zúčastněná na řízení uvedla, že doprava po lesních pozemcích ve vlastnictví žalobce může být prováděna běžnou přibližovací a soustřeďovací technikou (např. traktory, vyvážecí traktorové soupravy), nikoli nákladními soupravami sloužícími k transportu po silnicích a dálnicích. Je žalobcovým podnikatelským rozhodnutím, na jakou lesní skládku se rozhodl vytěžené dřevo soustřeďovat. Závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného považuje osoba zúčastněná za chybný, za nepřezkoumatelnou naopak považuje argumentaci krajského soudu, že lesní skládka Kopaniny je přístupná neuzavřenému okruhu žalobcových odběratelů, kteří by nemohli kvůli dopravnímu značení na alternativní cestě v Malé Skalici tuto alternativní cestu k tamní skládce dřeva užívat. Soud však dle osoby zúčastněné na řízení ignoruje, že nákladní soupravy žalobcových odběratelů nemohou užívat ani spornou cestu, neboť transport dřeva z místa prodeje nelze považovat za hospodaření v lese, jak je definováno lesním zákonem.

[18] Osoba zúčastněná na řízení nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu o překvapivosti rozhodnutí žalovaného. Ona sama v průběhu celého správního řízení opakovaně namítala, že žalobce má možnost soustřeďovat dřevo žalobce jinde než na skládce Kopaniny. Od samého počátku tak správní orgány v řízení posuzovaly i otázku nutné komunikační potřeby.

[19] Osoba zúčastněná na řízení podala samostatné vyjádření také ke kasační stížnosti žalovaného. Zdůraznila, že žalobcovi odběratelé nemohou tvořit veřejnost, neboť se nejedná o veřejnost neadresnou. Žalobce jim vždy musí jednotlivě otevírat bránu do obory, přičemž i tito odběratelé jezdili po sporné cestě v rozporu s lesním zákonem, což nemohlo založit vznik pozemní komunikace. Jejich vjezd do lesa nelze považovat za hospodaření v lese, neboť ve stejné logice by hospodařením v lese byl i vjezd za účelem sběru lesních plodů či klestí. Osoba zúčastněná dále zopakovala svůj náhled na posouzení nutné komunikační potřeby žalovaným.

[20] Žalobce ve svém vyjádření označil obě kasační stížnosti za nedůvodné. Dle jeho názoru žalovaný směřuje jednotlivé znaky veřejně přístupné účelové komunikace a nerozlišuje mezi vznikem komunikace a jejím následným režimem provozu. Pokud

v minulosti vlastník sporné cesty udělil konkludentní souhlas s veřejným užíváním (cestu užívala široká veřejnost), je nerozhodné, pokud v současnosti zbyl jediný subjekt užívající cestu z nutné komunikační potřeby. Žalobce poukazuje na výsledky dokazování, z nichž vyplývá, že spornou cestu užívali chodci, jezdci na koních, na motorkách, čtyřkolcích i v autech, houbaři, místní obyvatelé a osoby podílející se na hospodaření v lese. Tato veřejnost nemusí mít nutnou komunikační potřebu (oba znaky nelze směřovat).

[21] Žalobce nesouhlasí se závěrem předchozího rozsudku krajského soudu č. j. 55 A 101/2019-100, že právo vstupu do lesa (na pozemky určené k plnění funkcí lesa) založené lesním zákonem neumožňuje vznik veřejně přístupných účelových komunikací v lese v případech, kdy jsou tyto cesty užívány také k dopravnímu spojení, nikoli jen k volnému vstupu do lesa, sběru plodů či klesť. Žalobce také zpochybnil, že by sporná cesta vůbec byla pozemkem určeným k plnění funkcí lesa, neboť příjezdní komunikace k zastavěným pozemkům nejsou pozemky určenými k plnění funkcí lesa, jak vyplývá z lesního zákona. Za zastavěný pozemek žalobce označil pozemek pod svojí oborou. Na spornou cestu dle jeho názoru nedopadá zákonný zákaz vjezdu do lesa motorovými vozidly.

[22] Ke znaku nutné komunikační potřeby žalobce uvedl, že odvoz dřeva v zimních měsících je nezbytný a sporná cesta je jedinou bezpečnou cestou bez převýšení a vedoucí mimo zastavěné území pro nákladní soupravy. Opětovně poukázal na nemožnost průjezdu těchto souprav ze skládky Kopaniny na komunikaci v Malé Skalici. Odlišnou techniku, jakou požaduje žalovaný, k odvozu dřeva užít nelze. Lesní skládka Kopaniny byla využívána již v devadesátých letech, kdy žalobce lesní pozemky převzal, jinudy z ní dřevo odvézt nelze. Soustředění dřeva je velmi nákladné, přičemž náklady se zvyšují s růstem vzdálenosti místa těžby od místa lesní skládky dřeva. Jestliže v souladu s judikaturou nelze po uživateli z nutné komunikační potřeby vyžadovat nepřiměřené náklady na úpravu vlastního pozemku (zpřístupňovaného místa), nelze ve stejné logice požadovat nepřiměřené náklady ani na soustředění vytěženého dřeva na vzdálené lesní skládce, které nadto budou trvalého charakteru. V souvislosti s tímto znakem veřejně přístupné účelové komunikace žalobce odkázal také na nejnovější judikaturu Ústavního soudu a odlišné stanovisko jednoho z ústavních soudců. Z něj dovozuje, že do budoucna nelze vyloučit, že znak nutné komunikační potřeby nebude pro závěr o existenci účelové komunikace vyžadován.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[23] Nejvyšší správní soud kasační stížnosti posoudil a dospěl k závěru, že jsou důvodné.

[24] Podle § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je pozemní komunikace *dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti*. Podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je veřejně přístupnou účelovou komunikací pozemní komunikace, *kteřá slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků* (pozn.: zvýraznění podtržením doplnil soud).

[25] Pro veřejně přístupné účelové komunikace platí stejně jako pro ostatní pozemní komunikace režim tzv. obecného užívání (§ 19 zákona o pozemních komunikacích).

pokračování

Obecné užívání pozemní komunikace spočívá v možnosti každého tuto komunikaci – v mezích předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených zákonem o pozemních komunikacích – bezplatně užívat, a to způsobem obvyklým a k účelům, ke kterým je tato komunikace určena. Tím, že vlastník musí strpět obecné užívání pozemku jako účelové komunikace a umožnit na něj veřejný přístup, dochází k omezení jeho vlastnického práva. Protože takové omezení vlastnického práva zákon o pozemních komunikacích nespojuje s poskytnutím finanční náhrady (čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod), shoduje se dosavadní ustálená judikatura, že podmínkou vzniku účelové komunikace je souhlas vlastníka (výslovný nebo konkludentní) s užíváním cesty veřejností (nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, N 2/48 SbNU 9, bod 33). Druhou podmínkou dovozovanou judikaturou pro vznik veřejně přístupné účelové komunikace je existence nutné a nenahraditelné komunikační potřeby (citovaný nález sp. zn. II. ÚS 268/06, bod 34).

[26] Souhlas vlastníka je znakem veřejně přístupné účelové komunikace, který je třeba vztahovat k blíže neurčenému okruhu osob, tj. veřejnosti. Znak nutné komunikační potřeby se naopak zkoumá ve vztahu ke konkrétním dotčeným nemovitostem, tedy i konkrétním osobám, pro něž sporná cesta plní roli komunikační spojnice. Aby bylo možno na pozemku deklarovat veřejnou účelovou komunikaci, musejí být naplněny oba znaky, avšak zkoumat je třeba každý z nich zvlášť (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2015-14, č. 3371/2016 Sb. NSS, ze dne 12. 8. 2022, č. j. 8 As 20/2020-81, body 15 až 20, nebo ze dne 31. 10. 2023, č. j. 6 As 180/2022-69, bod 20).

[27] Dlouhodobá a ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, od níž soud neshledal důvod se v nyní souzené věci odchýlit, je tak založena na zkoumání čtyř znaků veřejně přístupné účelové komunikace, přičemž první dva znaky vyplývají přímo ze zákona (patrnost cesty v terénu - § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích; a naplnění zákonného účelu - § 7 téhož zákona), zatímco druhé dva znaky (souhlas vlastníka s veřejným užíváním a nutná komunikační potřeba) dovodila judikatura (vedle výše citovaných rozsudků lze uvést např. rozsudky ze dne 28. 6. 2022, č. j. 10 As 99/2022-56, č. 4377/2022 Sb. NSS, bod 9, ze dne 30. 3. 2023, č. j. 8 As 65/2021-50, bod 22, ze dne 31. 10. 2023, č. j. 6 As 180/2022-69, body 16 až 21, nebo ze dne 13. 3. 2024, č. j. 6 As 53/2023-42, body 16 až 19).

[28] Již v rozsudku ze dne 3. 10. 2013, č. j. 6 As 18/2013-52, bod 28, pak Nejvyšší správní soud potvrdil (byť toliko v rámci ilustrativního případu) možnost existence veřejně přístupných účelových komunikací v lese.

[29] Podle § 2 písm. a) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), se lesem se rozumí rovněž *pozemky určené k plnění funkcí lesa*, a tedy i většina *lesních cest* (§ 3 odst. 1 lesního zákona).

[30] Nejvyšší správní soud hodnotil v odkazovaném rozsudku č. j. 6 As 18/2013-52 lesní cesty jako veřejně přístupné účelové komunikace, splňují-li výše uvedené znaky účelové komunikace. Nic na tom nemění ani § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona zakazující v lesích *jezdit a stát s motorovými vozidly*, který zapovídá jeden ze způsobů užití lesních cest coby specifických veřejně přístupných účelových komunikací nacházejících se na pozemcích určených k plnění funkcí lesa. Z odkazovaného rozsudku vyplývá, že lesní zákon nevylučuje a nezakazuje obecné užívání veřejně přístupných účelových komunikací v lese.

[31] Rovněž v rozsudku ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 As 148/2018-38 (body 12 a 13), vycházel Nejvyšší správní soud z toho, že zpevněné a nezpevněné lesní cesty mohou být veřejně přístupnými účelovými komunikacemi, jedná-li se o pozemní komunikace sloužící k obhospodařování lesních pozemků, jak předpokládá § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, pokud současně vykazují znaky účelové komunikace (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 2. 2006, sp. zn. 33 Odo 449/2005). Nejvyšší správní soud zároveň potvrdil, že na těchto veřejně přístupných účelových komunikacích, které jsou zároveň lesními cestami, platí zákonný zákaz jezdit a stát v lesích motorovými vozidly zakotvený § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona. Rovněž v rozsudku ze dne 10. 8. 2016, č. j. 6 As 19/2016-24, Nejvyšší správní soud potvrdil, že veřejně přístupnou účelovou komunikací může být lesní cesta. V tehdejší případě existoval spor právě o možné přístupové cesty k odvoznímu a nakládacímu místu využívanému Lesy ČR, s. p., přičemž správní soudy vyslovily logický závěr, že „*povaha hospodářské činnosti, která v lese probíhá, vyžaduje adekvátní přístupové komunikace*“. Z toho pak dovodily i vyšší nároky kladené na lesní cestu sloužící k odvozu vytěženého dřeva z lesa.

III.A Souhlas vlastníka cesty s jejím veřejným užíváním

III.A.1 Motorizovaná veřejnost porušující zákaz vjezdu do lesa

[32] Krajský soud svůj závěr o prokázání souhlasu vlastníka cesty s veřejným užíváním založil na tom, že v řízení bylo prokázáno, že právní předchůdce osoby zúčastněné na řízení jako vlastník sporné cesty trpěl její užívání motorizovanou veřejností (houbaři přijíždějícími auty do lesa a místními obyvateli zkracujícími si autem cestu přes les). Výhradně tento právní závěr krajského soudu tak mohl k nyní podaným kasačním stížnostem přezkoumat Nejvyšší správní soud v tomto řízení. Po posouzení kasačních námitek obou stěžovatelů (žalovaného a osoby zúčastněné na řízení) dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že uvedené právní posouzení krajského soudu nemůže obstát.

[33] Jak bylo uvedeno výše, ustanovení § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona zakazuje v lesích jezdit a stát s motorovými vozidly. Zakazuje tedy vjezd do lesa motorovými vozidly, přičemž tento zákaz se dle výše uvedené judikatury obecně vztahuje i na vjezd motorových vozidel na veřejně přístupné účelové komunikace nacházející se na pozemcích určených k plnění funkcí lesa (lesní cesty vymezené v § 3 odst. 1 lesního zákona), nejsou-li dány výjimky dle § 20 odst. 3, 4, 6 nebo odst. 7 lesního zákona.

[34] Nejvyšší správní soud je nucen na tomto místě učinit dílčí poznámku k tvrzení žalobce, že sporná cesta není pozemkem určeným k plnění funkcí lesa. Žalobce ve vyjádření ke kasačním stížnostem argumentoval tím, že sporná cesta nenaplňuje definici tzv. jiných pozemků [uvedenou v § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona], která z okruhu jiných pozemků určených k plnění funkcí lesa výslovně vylučuje *pozemky zastavěné a jejich příjezdní komunikace*. Lesní pozemky, na nichž je zřízena obora, však Nejvyšší správní soud na rozdíl od žalobce nepovažuje za pozemky zastavěné. Dle Nejvyššího správního soudu má popsána výjimka, která z režimu lesa, a tedy i ze zákazu vjezdu motorovými vozidly, vyjímá příjezdní komunikace k zastavěným pozemkům, chránit vlastníky a uživatele lesních samot, osad a usedlostí a zabezpečit jim možnost standardního příjezdu k jejich stavbám po zpevněných lesních cestách. Oboru jako druh honitby (tzn. souboru souvislých honebních pozemků) s podmínkami pro intenzivní chov zvěře toliko s ohrazeným obvodem zabezpečujícím, že chovaná zvěř z obory nemůže volně vybíhat (§ 2 písm. j) zákona

pokračování

č. 449/2001 Sb., o myslivosti], však za takovou stavbu (resp. zastavěný pozemek) považovat nelze.

[35] Uvedený zákaz vjezdu do lesa je stanoven kogentní veřejnoprávní úpravou, z níž výjimky rovněž kogentně určuje zákon, a dopadá i na spornou lesní cestu. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem stěžovatelů, že nelze připustit, aby osoby užívající les (lesní cestu) nelegálním způsobem představovaly veřejnost, onen neurčitý okruh osob, který má být zohledňován při zkoumání znaku souhlasu vlastníka s veřejným užíváním cesty. Takový výklad by byl v rozporu se zásadou *ex iniuria ius non oritur* (z bezpráví právo nevzniká). Lze souhlasit s názorem osoby zúčastněné na řízení, že tento výklad podaný krajským soudem by mohl mít devastující dopady na hodnoty chráněné lesním zákonem. Jakkoli je vlastník lesa sám motivován, aby z důvodu ochrany vlastního lesa sám prosazoval zákaz vjezdu motorových vozidel do něj, nelze závěr o existenci veřejně přístupné účelové komunikace postavit na nelegálním způsobu užívání cesty, jak to v daném případě učinil krajský soud, navíc s poukazem na to, že vlastník lesa nevymáhal veřejnoprávní zákaz, či jej nevymáhal dostatečně.

[36] Osoby čítající houbaře jako řidiče vozidel příjíždějících do lesa, kde vozidla odstavují, a místní obyvatelé zkracující si vozidly cestu přes les proto nelze při posuzování udělení konkludentního souhlasu s veřejným užíváním cesty zohledňovat. Neobstojí tedy závěr krajského soudu vyslovený v napadeném rozsudku, který je postaven výhradně na motorizovaných uživatelích, kteří spornou cestu užívali v rozporu s lesním zákonem, u nichž právní předchůdce osoby zúčastněné na řízení jako vlastník sporné cesty trpěl její užívání, konkrétně houbaři příjíždějícími vozidly do lesa a místními obyvateli zkracujícími si vozidly cestu přes les, a udělil tak konkludentní souhlas s veřejným užíváním cesty. Již z tohoto důvodu nemůže napadený rozsudek krajského soudu obstát a musí být zrušen.

III.A.2 Zřízení obory

[37] Nedůvodná je však námitka stěžovatelů, že zřízením obory na svých pozemcích žalobce sám přehradil cestu vedoucí od silnice č. III/33519 do Malé a Velké Skalice, jejíž součástí byla sporná cesta, a proto nejpozději tímto okamžikem přestala být veřejně přístupnou účelovou komunikací, i kdyby jí dříve byla.

[38] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti důvodně poukázal na to, že zejména žalovaný chybně směřuje posuzování obou znaků u sporné cesty (souhlasu s veřejným užíváním a nutné komunikační potřeby). Judikatura Nejvyššího správního soudu citovaná výše opakovaně potvrdila, že ačkoli pro konstatování existence veřejně přístupné účelové komunikace musejí být naplněny oba uvedené znaky, zkoumat je třeba každý z nich zvlášť. Zatímco souhlas vlastníka s veřejným užíváním musí být vztahován k blíže neurčenému okruhu osob (veřejnosti) a z logiky věci do minulosti, znak nutné komunikační potřeby se naopak zkoumá aktuálně a ve vztahu ke konkrétním dotčeným nemovitostem (resp. konkrétním osobám), pro něž sporná cesta plní roli komunikační spojnice (viz bod [26] výše).

[39] Správným je tedy náhled krajského soudu, že pro posouzení, zda došlo k udělení konkludentního souhlasu, je třeba hodnotit rozsah užívání sporné cesty v minulosti, v daném případě tedy před zřízením obory. Pokud by takový souhlas byl v dalším řízení

zjištěn, není pozdější zúžení počtu uživatelů sporné cesty rozhodné, i kdyby ve výsledku zůstali žalobce a jeho odběratelé jedinými uživateli sporné cesty.

[40] V posuzovaném řízení o odstranění překážky tak je nutno s ohledem na obsah žádosti vyřešit otázku existence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku osoby zúčastněné na řízení, jakkoli musí být z hlediska jejího historického užívání posuzována v souvislosti s navazujícím úsekem na pozemcích žalobce, vedoucím do Malé a Velké Skalice. V tomto řízení není nutno závazně řešit právní režim navazujícího úseku nacházejícího se na pozemcích žalobce, tedy otázku, zda také cesta v dnešní oboře je (nebo byla) veřejně přístupnou účelovou komunikací a zda oplocení obory představuje překážku na veřejně přístupné účelové komunikaci. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že ani po dobu několika let, kdy běží řízení v posuzované věci a kdy existuje uzavřené oplocení obory, se na silniční správní úřad neobrátila žádná osoba, která by tvrdila, že také cesta na pozemku žalobce je veřejně přístupnou účelovou komunikací, kterou podatel užívá z nutné komunikační potřeby, a proto žádá o odstranění oplocení.

III.A.3 Cesta od nepaměti

[41] Pro úplnost Nejvyšší správní soud k námitce žalovaného, že se krajský soud měl zabývat rovněž existencí cesty od nepaměti, poznamenává, že s ohledem na skutečnost, že krajský soud v napadeném rozsudku shledal prokázaným znak udělení konkludentního souhlasu právním předchůdcem osoby zúčastněné na řízení, existencí cesty od nepaměti se zabývat nemusel. Pokud totiž krajský soud měl za prokázaný znak konkludentního souhlasu vlastníka cesty s veřejným užíváním, bylo nadbytečné zkoumat historický skutkový a právní stav před rokem 1945. Jak ovšem vyplývá z výše uvedeného, trpění užívání lesní cesty motorizovanou veřejností znak konkludentního souhlasu s veřejným užíváním nenaplnilo a naplnit nemohlo.

III.B Nutná komunikační potřeba

[42] Podle ustálené judikatury zmíněné výše (viz body [25] až [27]) je dalším znakem existence veřejně přístupné účelové komunikace nutná komunikační potřeba. Nejvyšší správní soud uvádí, že neshledal důvod se od dosavadní judikatury odchýlit ani na základě argumentace žalobce, který ve svém vyjádření poukázal na odlišné stanovisko k nálezů Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2025, sp. zn. IV. ÚS 2979/24. Nutná komunikační potřeba je ustáleně judikovaným znakem veřejně přístupné účelové komunikace v rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu i Nejvyššího správního soudu a také Ústavní soud ji za definiční znak považoval již ve výše citovaném nálezů sp. zn. II. ÚS 268/06. Rovněž nedávný nález sp. zn. IV. ÚS 2979/24 Ústavního soudu (odkazovaný žalobcem) potvrdil správnost hodnocení nutné komunikační potřeby jako samostatného znaku, který byl judikaturou dovozen právě k ochraně vlastníků veřejně přístupných účelových komunikací.

[43] Znak nutné komunikační potřeby se zkoumá ve vztahu ke konkrétním osobám, resp. nemovitostem, neboť ve vztahu k obecné veřejnosti jako neohraňčenému a neurčitému okruhu osob by z logiky věci nutnou komunikační potřebu nenaplnila žádná účelová komunikace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2015-14, č. 3371/2016 Sb. NSS, bod 9). Pro naplnění tohoto znaku tak postačuje i jen jedna jediná osoba, která cestu užívá z nutné komunikační potřeby.

pokračování

[44] U každé posuzované cesty (a tedy i u nynější sporné cesty) se proto správní orgány jsou povinny zabývat tím, zda stejný účel komunikační potřeby nemůže naplnit jiná komunikace (v nyní souzené věci alternativní cesta vedoucí na lesní skládku dřeva situovanou poblíž obce Malé Skalice). Z dosavadní judikatury vyplývá, že užívání alternativy nemusí být pro uživatele stejně komfortní ani stejně kvalitní, umožňuje-li stejný rozsah užívání a slouží-li témuž účelu. Při posuzování komunikační alternativy správní orgány zkoumají, zda taková dopravní cesta zajišťuje plnohodnotné komunikační napojení a zda může naplnit stávající komunikační potřebu v dostatečné míře. Je třeba zhodnotit její dopravně-technický a stavební stav, a to zejména podle šířky, sklonu a typu zpevnění, a vyhodnotit, zda se typ a rozsah dopravy, který umožňuje sporná cesta, může srovnatelně odehrávat též po alternativní cestě. Zásadně by přitom měla být upřednostněna alternativa ve vlastnictví veřejnoprávní korporace. Dále jsou správní orgány povinny hodnotit uskutečnitelnost a nákladnost případných potřebných úprav zpřístupňovaných nemovitostí (v podrobnostech viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2024, č. j. 1 As 58/2024-47, bod 16, a v něm shrnutá prejudikatura).

[45] Krajský soud shledal posouzení nutné komunikační potřeby v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud v obecné rovině ztotožňuje, byť i v této části shledává některé námitky stěžovatelů důvodnými, a tedy byl nucen závěry krajského soudu obsažené v napadeném rozsudku zčásti korigovat.

[46] Nejvyšší správní soud v posuzované věci nahlíží na hodnocení cest sloužících k přístupu a příjezdu tak, že zpřístupňovaným cílem zde není jeden konkrétní pozemek s lesní skládkou dřeva Kopaniny, nýbrž celý soubor lesních pozemků žalobce (krajským soudem nazývaný lesní komplex – viz bod 83 napadeného rozsudku), u kterých je zkoumána možnost jejich obhospodařování jako celku. To žalovaný správně nepřehlédl a popsal na str. 13 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Za přezkoumatelné a správné považuje Nejvyšší správní soud rovněž východisko žalovaného, že odvoz vytěžené dřevní hmoty z žalobcova lesního komplexu lze obecně realizovat z různých míst (lesních skládek dřeva), a tedy potenciálně i z lesní skládky poblíž Malé Skalice.

[47] V tomto kontextu pak na rozdíl od krajského soudu Nejvyšší správní soud rozumí úvahám žalovaného vyjádřeným v žalobou napadeném rozhodnutí, že spojnice mezi lesní skládkou Kopaniny a lesní skládkou Malá Skalice svými parametry dostačuje pro lesní techniku žalobce (nejde o nákladní soupravy, nýbrž techniku pro soustřeďování či přibližování dřeva), který dle žalovaného může vytěženou dřevní hmotu soustřeďovat rovněž na skládce Malá Skalice, odkud bude z lesa odvážena nákladními soupravami žalobcových odběratelů. Žalovaný tedy nemusel, jak po něm chybně požaduje krajský soud, vysvětlovat, jak lze nákladními soupravami pojíždět mezi oběma lesními skládkami, neboť s ničím takovým odůvodnění žalovaného nepočítá ani počítat nemusí.

[48] Zde však přezkoumatelnost úvah žalovaného končí, neboť žalovaný již dále přezkoumatelně nevysvětlil důležité aspekty své představy o obhospodařování lesního komplexu žalobce, k němuž sporná lesní cesta sloužila a k němuž dle žalovaného i osoby zúčastněné na řízení může sloužit alternativní cesta přes Malou Skalici.

[49] Nejvyšší správní soud proto potvrzuje závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti posouzení znaku nutné komunikační potřeby v tom smyslu, že žalovaný nevysvětlil, jak

mohou nejen žalobce, ale i jeho odběratelé, užívat pro odvoz dřeva cestu přes Malou Skalici, na které je umístěna dopravní značka zakazující vjezd všech motorových vozidel mimo dopravní obsluhu. Zde lze zcela odkázat na bod 82 odůvodnění napadeného rozsudku, proti jehož závěrům žalovaný vůbec nebrojí. Možnost užití alternativní cesty nebyla žalovaným s ohledem na existující dopravní značení dostatečně vysvětlena, a to jak z hlediska ničím nepodložených úvah o možném odstranění dopravního značení, které údajně nebylo řádně stanoveno (avšak je třeba je až do jeho odstranění respektovat), tak případně z hlediska úvah žalovaného o tom, že tato dopravní značka odvozu dřeva z lesa nebrání. Žalovaný totiž nevysvětlil, jak lze nákladní soupravy, které doposud dřevo odvážely po sporné lesní cestě a měly by je odvážet po cestě alternativní, podřadit pod právní pojem „dopravní obsluha“, která jediná je díky dodatkové tabulce z účinků umístěného dopravního značení vyňata.

[50] S ohledem na kasační argumentaci osoby zúčastněné na řízení pak bylo nutno se vypořádat také s otázkou, zda odvoz dřeva z lesa je neoddelitelnou součástí těžby lesních porostů, případně tzv. ostatních činností zabezpečujících plnění funkcí lesa, a tedy se jedná o hospodaření v lese ve smyslu § 2 písm. d) lesního zákona. Podle tohoto ustanovení se hospodařením v lese rozumí *obnova, ochrana, výchova a těžba lesních porostů a ostatní činnosti zabezpečující plnění funkcí lesa*. Na vjezd nákladních souprav do lesa (na lesní cesty) se nevztahuje zákaz vjezdu do lesa (§ 20 odst. 3 lesního zákona).

[51] Bylo tedy nutno vyhodnotit argumentaci, že skládka představuje jakousi „venkovní prodejnu“ vytěženého dřeva přístupnou neuzavřenému okruhu žalobcových odběratelů, kteří by nemohli kvůli dopravnímu značení na alternativní cestě v Malé Skalici tuto cestu k tamní skládce dřeva užívat, a tedy ji nelze dle osoby zúčastněné na řízení za hospodaření v lese vůbec považovat.

[52] Nejvyšší správní soud k této argumentaci uvádí, že skládka dřeva je místem soustředění vytěženého dřeva, odkud musí být dřevo také odvezeno na pily, přičemž je lhostejno, zda se tak děje nákladními soupravami ve vlastnictví žalobce, anebo nákladními soupravami ve vlastnictví žalobcových odběratelů dřeva. V obou případech lze tedy odvoz dřeva hodnotit jako činnost, která naplňuje pojem hospodaření v lese ve smyslu § 2 písm. d) lesního zákona.

[53] Nejvyšší správní soud v žalobou napadeném rozhodnutí postrádá také jakékoliv úvahy žalovaného stran případné přiměřenosti nákladů žalobce vynucených změnou dopravní obsluhy jeho lesního komplexu výhradně po alternativní cestě. Ačkoli se v tomto případě nejedná o náklady vynaložené na úpravy zpřístupňovaných pozemků, jak nesprávně uvádí krajský soud, nýbrž o možné (tvrzené) náklady spojené s trvalou změnou hospodaření v lese, které by uzavření sporné cesty vyvolalo, nelze tyto náklady ponechat stranou. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s argumentací žalobce, že jestliže v souladu s dosavadní judikaturou nelze po uživateli z nutné komunikační potřeby vyžadovat nepřiměřené náklady na úpravu vlastního pozemku (viz bod [44] výše), nelze po něm ze stejného důvodu požadovat nepřiměřené náklady na soustředění vytěženého dřeva na vzdálenější lesní skládku s tím, že tyto náklady budou (narozdíl od jednorázového výdeje na úpravu pozemku) náklady opakujícími se, ve své podstatě náklady trvalými. Jinými slovy, ačkoli žalovaný vycházel ze správného východiska, že odvoz vytěžené dřevní hmoty z žalobcova lesního komplexu lze obecně realizovat z více míst (lesních skládek dřeva), již se nezabýval otázkou nákladnosti změny dosavadní žalobcovy praxe spočívající v tom, že by nově musel dřevo soustřeďovat výhradně na lesní skládce Malá Skalice. Přiměřenost zvýšených nákladů

pokračování

na toto soustřeďování přitom musí být v řízení zkoumána a nelze ji odbýt konstatováním žalovaného, že tato činnost je toliko v ekonomické a provozní režii vlastníka lesa, je-li zřejmé, že se jedná o náklady vyvolané znepřístupněním sporné cesty. Není na správních soudech, aby v této věci jako první prováděly dokazování (např. vyjádřením odborného lesního hospodáře), jak v kasační stížnosti požadoval žalovaný.

[54] Z hlediska naplnění znaku nutné komunikační potřeby lze tedy ve shodě s krajským soudem uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje úplnou a přezkoumatelnou úvahu, zda alternativní cesta umožňuje při zohlednění zvýšených nákladů žalobce spojených s jejím výhradním užíváním zajistit obhospodařování lesního komplexu žalobce, tedy zda může naplnit účel sporné cesty.

[55] S ohledem na nepřezkoumatelnost závěrů žalovaného v této části je pak nadbytečné, aby se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda byly tyto závěry pro účastníky řízení závěry překvapivými, jak konstatoval krajský soud. S ohledem na vrácení věci k dalšímu řízení již problém překvapivosti nenastane, neboť všem účastníkům řízení již bude okruh sporných otázek vyjasněn.

IV. Závěr a náklady řízení

[56] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud dospěl v napadeném rozsudku k nesprávnému právnímu závěru, že konkludentní souhlas vlastníka cesty s jejím veřejným užíváním může být dovozován z toho, že vlastník lesní cesty trpěl její protiprávní užití motorizovanou veřejností, konkrétně houbaři přijíždějícími auty do lesa a místními obyvateli zkracujícími si autem cestu přes les. Zčásti nesprávně pak krajský soud posoudil rovněž otázku nepřezkoumatelnosti závěrů žalovaného při posuzování znaku nutné komunikační potřeby.

[57] Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že kasační stížnosti jsou důvodné, a proto ve smyslu § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je krajský soud ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán závěry vyslovenými v tomto rozsudku. Musí proto opětovně posoudit naplnění znaku souhlasu vlastníka s veřejným užíváním cesty a dále zohlednit korekci závěrů provedenou Nejvyšším správním soudem ve vztahu k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného při posuzování znaku nutné komunikační potřeby.

[58] V dalším řízení rozhodne krajský soud také o náhradě nákladů řízení o kasačních stížnostech (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2026

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu